

je predlagal v zbornici v imenu poslancev: Zičkar, Robič, dr. Ploj in Berks sledeče:

»C. kr. vlada se pozivlje, skrbeti za to, da se uravnajo sledeče reke: 1. Sava, katera pri Blanci, Sevniski okraj, potem po okolica pod Brežicami z pogostim preplavljanjem in trganjem obrežja prizadeva veliko škodo; 2. Savinja in Voglajna v Celjskem okraju; 3. Sevnišnica, prtok Save pri Sevnici, o kateri se je bati, da bo spremenila ozko dolino od Zabukovja do Sevnice v okraj gramoza; 4. Dravinja od Zreč pri Konjicah do izliva v Dravo; 5. slednjič Pesnica tudi v zgornjem in srednjem toku.«

Iz dobrega vira vemo, da je vladi mnogo ležeče na tem, da se popravijo struge spodnještajerskih rek.

Tržaški nemiri.

Odsek, ki je bil izbran, da se peča s postopanjem vlade, ki je vpeljala v Trstu izjemno stanje in nagli sod, je predložil zbornici svoje poročilo. Velika večina odseka odobrava vladno postopanje. Socijalni demokrati niso bili zadovoljni s tem sporočilom, in so hudo opsovali poročevalca dr. Fuchsa, ministrskega predsednika in cesarskega namestnika v Trstu. Ministrski predsednik je pojasnoval tržaške razmere in dokazoval, da je bila vladina dolžnost, postopati tako, kakor je postopala. Tržaški obrtniki in trgovci so ga prosili brzojavno, naj skrbi, da se zaduši upor in uvede mir. Zbornica je slednjič odklonila predlog socijalnih demokratov z 180 glasovi proti 76, predlog, da se to poročilo ne vzame na znanje. Enako se je odklonil predlog, da se takoj odpravi nagli sod in odpokliče cesarski namestnik. Poslanec Spinčič je pri tej priložnosti očital vladi, da je sama kriva teh izgredov. Ona bi ne smela pripuščati, da smejo tržaški pobalini psovati Slovane; vlada bi morala skrbeti, da se postavno postopa tudi napram Slovincem v Trstu. Skrbeti bi se moralo za slovenske šole v Trstu, za boljši pouk v krščanskem nauku, za redno obiskovanje šole. Ti pobalini, ki so vedno brez kazni napadali Slovence, so menili pri zadnjih nemirih, da smejo istotako napadati tudi sploh vse meščanstvo. Predlagal je torej, vlada naj skrbi, da se taki nemiri več ne ponavljajo. Ta predlog je propadel. — Vlada je obljubila, da, kakor hitro se prenehajo izgredi v Trstu, se prekliče nagli sod in izjemno stanje. Čehi so glasovali proti vladi, ker ne morejo pozabiti, da je leta 1895. tudi v Pragi vpeljala nagli sod in izjemno stanje. — Vedno bolj se zdaj vidi, da teh tržaških izgredov so krivi deloma tako imenovani anarhisti, ki hočejo prevreči ves red v državi in odpraviti vsako oblastnijo, in pa laški neodrešenci, ki bi radi spravili Trst in vse primorske avstrijske pokrajine pod oblast laškega kralja.

Ko so pa ti izprijeni nehvaležni otroci prišli domov ter kazali krvave kamenčke svojim roditeljem, kateri niso bili navzoči pri tem strašnem dejanju svojih otrok, so jih gotovo pohvalili radi krvoločnega čina, saj je bil učitelj kristijan, katerega umoriti je bila kajpada zasluga in čast. Kaj je pozneje iz te strašne dece postalo, kakšno je bilo njih življenje in kako so je končali, o tem ne čitamo nikjer; toda gotovo so mnogi mučili tudi svoje roditelje na smrt če že ne s peresi in ostrimi kamenčki, pa s svojim obnašanjem.

13. avgust je dan, ko slavimo god svetega Kasijana, ker je ta dan prejel mučeniško krono. Učiteljem, katerim je njihov stan mučeništvo, je zapustil najlepši vzgled: v sredini poganskega ljudstva, in to še za preganjanja kristijanov, ni tajil svoje vere, ampak trdno si je prizadeval dovesti pogansko mladino v naročje sv. katoliške cerkve. Res je, da je prva hvala, ki so mu jo za ta njegov trud skazali bila bolestna in žalostna, toda spóštuje ga [zato sv. cerkev in nagrada, ki jo uživa onkraj, trajala bo na veke.

Cesarski uradniki in ljudstvo.

Ostro besedo je spregovoril te dni v zbornici ministrski predsednik. Na pritožbo nekaterih poslancev, da ravnajo uradniki pristransko in nepostavno, je dr. Körber sledeče izjavil: »Uradniki morajo služiti koristim prebivalstva v smislu postav, ne smejo svojega političnega mnenja niti v uradu niti v zasebnem življenju nikomur vsiljevati; narodna nepristranost mora veljati ne samo za ministra, marveč za vsakega uradnika do zadnjega praktikanta. Le uradnik, ki deluje v tem smislu, more računati na skrb in varstvo od strani vlade.« Slednjič pristavlja: »Uradniki imajo spolnovati vedno večje in težavnejše zahteve. Velika večina uradnikov si je zvesta svojih dolžnosti.« Zbornica je sprejela te besede ministra z zadovoljstvom.

Nemški državni jezik.

Vsenemška (prusaska) stranka v državnem zboru, kakor tudi večina drugih nemških poslancev zahtevajo že leta in leta, da se naj v Avstriji vpelja nemški jezik kot jezik cele države. Ker pa ti nemški vitezi vejo, da nemščine ne bi mogli kot državni jezik vpeljati ne v Galiciji, ne v Dalmaciji, zato zahtevajo, da se ti dve deželi ločite od Avstrije. Zadnje dni so skušali vsenemški poslanci storiti važen korak dalje. Povabili so druge nemške poslance na posvetovanje, kako bi se ta stvar začela. Toda dobili so odgovor, da ostale nemške stranke mislijo, kako bi se ta zadeva najlažje razpravljala v posvetovanju strankinih načelnikov, ne pa v zboru, ki bi bil pristopen vsakemu poslancu. Iz tega vidimo sledeče: vse nemške stranke želijo vpeljati nemški državni jezik, to je: ponemčiti avstrijske slovanske narode; a vsaka stranka bi rada za sebe pridobila lavorov venec v tej zadevi.

Mučenje vojakov.

Poslanec Klofač je zvedel za nekega vojaka v Pragi, o katerem trdi, da so ga njegovi vojaški predstojniki mučili tako dolgo, da se mu je popolnoma pohabil in v stran zaril njegov vrat. Prišel je Klofač k temu vojaku v vojašnico ter ga fotografiral ter kazal njegovo sliko po zbornici. Vložil je nujni predlog, da se v zbornici o tem takoj obravnava. Hudo je napadal vojne oblastnije. Prišel je k tej seji domobranski minister. Ta je skušal dokazati, da so trditve Klofačeve neresnične. Ne radi trpinčenja ima oni vojak pohabljen vrat in nosi glavo po strani, temveč se je stvar godila tako-le: »Vojak se je delal bolanega; nosil je samovoljno glavo vedno po strani, da bi vkanil svoje predpostavljene in dosegel odpust od vojakov. Spoznalo se je pa njegovo ravnanje in moral je ostati pri vojaki. Nihče se ga ni dotaknil, nihče mu ni storil kaj žalega. Ker je pa vojak vedno nosil glavo po strani, so se mu živci nategnili in zdaj ima res zavito glavo; a tega je sam kriv.« Tako je razlagal to stvar deželno brambeni minister. Nujnost predloga, da se o tem takoj obravnava, se je odklonila.

Razprava o deželno-brambovskem ministrstvu.

Dolgo je trajala razprava o ministrstvu notranjih zadev. V torek popoldne — 11. marca — je prišlo na vrsto deželno-brambovsko ministrstvo. Vpisanih je 18 govornikov, ki bojo vsi prišli k besedi vsled dogovora, oznanjenega v zadnjem »Slov. Gospodarju«. Prvi je govoril dalmatinski poslanec Bianchini. Hudo je napadal vlado, da ne jemlje več dalmatinskih Hrvatov k orožnikom, temveč pošilja nemške žandarje v Dalmacijo, kateri ne razumejo hrvatskega jezika in ne poznajo šeg tamošnjega ljudstva. Pa tudi domače hrvatske žandarje, kar jih je še v službi, ponemčuje orožniško poveljstvo v Zadru. Ti ubogi, nemščine nevesči hrvatski orožniki si morajo kupovati na svoje stroške nemško-hrvatske slovnice ter pisati nemški svoja poročila. Tu se jim pa ponesreči marsikatero pismo. Tako je dobilo sodišče v nekem mestu od orožnika nemško oznanilo, da sta v bližnji vasi zgorela dva otroka (es ver-

branntnen zwei Kinder). Nagloma gre komisija preiskavat, kdo je to zakrivil. A začudila se je komisija, ko najde, da sta zgoreli dve govedi (zwei Rinder). Ubogi žandar je zamenjal besedi: Kinder und Rinder. Nemški žandarji smejo delati, kar hočejo, pa se ne kaznujejo; a hrvatskim se huda godi. Nek žandarski stotnik psuje grdo na hrvatske orožnike. — Koncem tekočega tedna pride na vrsto ministrstvo za poduk in bogočastje.

Politični ogled.

Državni zbor bo zboroval do dne 22. marca potem pa grede poslanci na veliko-nočne počitnice.

Na Ogrskem so dobili novega trgovinskega ministra. Dosedanji minister Hegedüs je odstopil in na njegovo mesto je bil pozvan vodja bivše mažarske narodne stranke Horansky.

Ruski car pride baje na Dunaj. Ko je bil naš prestolonaslednik Franc Ferdinand v Petrogradu, povabil je v imenu avstrijskega cesarja ruskega carja, naj pride v Avstrijo. Car je neki obljubil, a čas, kedaj namerava priti, še ni določen.

Volitve v štajerski trgovski in obrtni zbornici, ki se nahajata v Gradcu in Ljubnem (Zgor. Štajersko), se bodo vršile dne 27. marca. Slovenski trgovci in obrtniki niso organizirani, zato se pri teh volitvah nihče ne ozira nanje. Morali se bodo tudi naši trgovci in obrtniki začeti gibati in potem tudi zahtevati posebno trgovsko in obrtno zbornico za slovenski Spodnji Štajer.

Na Dunaju se začnejo dne 17. t. mes. občinske volitve. Nemško-narodna stranka je sklenila, da se volitev ne bo vdeleževala, ker ima na Dunaju premalo moči. Njena moč je v majhnih mestih, ker ji ljudje z ozkim duševnim obzorjem kmalu kaj verjamejo. Na Dunaju bodo stali torej pri volitvah na eni strani krščanski socialci, na drugi strani proti njim pa liberalci, vsenemci in socialdemokrati. Vsi, ki poznajo razmere, pravijo, da bo krščansko-socialna stranka pri volitvah imela zopet močno večino v občinski hiši.

Zitna kupčija na borzi. Naš poslanec dr. Ploj je izdelal načrt postave, s katerim se odpravi zitna kupčija na borzi. Ta kupčija, pri kateri so vdeleženi večinoma le nekrščeni in krščeni židje, močno škoduje kmetovalcu pri prodajanju pšenice. Vlada z načrtom ni zadovoljna, ker bi se ne zamerila rada židom. Dr. Ploj in tovariši se pa ne udajo in bodo varovali do skrajnega koristi kmetov.

Za dalmatinskega namestnika pride namesto Davida, ki je že odpotoval na Dunaj in se ne vrne več v Dalmacijo, baron Handel, ki sicer hrvaščine še ne zna, pa se je pridno učil in je sploh jako ljubezniv, častivreden mož, ki bo, kakor se z gotovostjo poroča, uvedel notranji hrvatski uradni jezik.

Vsenemški načrti. Petrograjski list »Kraj« prinaša razgovor, katerega je imel nedavno neki odlični Poljak z jednim nemškim politikom. Pri tej priliki je razkril Nemeč vsenemški politični načrt in je dejal med drugim: S Francozi so naši računi storjeni in cesar Viljem si prizadeva, da bi uvedel dobre odnose s Francijo. Mi damo (!?) Francozom Maroko, del Afrike, če treba, tudi Belgijo in Luksemburg. Ali druga stvar je z Rusijo. Tu je ogenj in voda, dva naroda, dve civilizaciji, dva sveta. Tu mora (!) priti do spopada. — Nemški »Drang nach Osten« ni samo pusta fraza. Ko nam zmanjka prostora, kam pa hočemo, ako ne v zemlje Slovanov? Gibanje, ki zamore dovesti do vojne, pa še lahko traja 50 let. Kaj je 50 let v zgodovini? Za narodi so prišli narodi, za civilizacijo civilizacija. Ob času Rimljanov, Galov in Germanov še ni bilo Slovanov, a tudi ti se morajo pojaviti. Vprašanje o Češki in Poznaju so le predigre, predstraže, za temi pride veliki boj, ki se bode bil ob mejnih pokrajinah. Zakaj pa se je vračala naša vojska iz Kitaj-

skega čez Trst? Zato, da pokaže nemškemu narodu, kod pelje najbližja pot v sredozemsko morje. Danes ni Nemca, ki bi ne sanjal o Trstu. — »Ali pride do boja z Avstrijo?« vpraša Poljak. »Bog obvaruj! Avstriji damo (?) Solun, Srbijo, Carigrad, ali Trst mora biti naš.« — Tako hočejo domišljavi Nemci razpolagati s svetom, a ne mislijo na resnični rek, ki pravi: »Prevzetnost gre pred padcem.«

Vojska v Južni Afriki. Veliko pozornosti vzbujajo zopet nova izguba Angležev. V četrtek se je napolil angleški general Methuen iz Yburga v Lichtenburg. V petek ga je pa na poti med Tevibothom in Palmitknilom zasačil burski general Delarey, ga pošteno naklestil in vjel. Po angleških poročilih je bilo v tej bitki 41 Angležev mrtvih, 77 ranjenih, 201 pa jih ne morejo nikjer najti. General Methuen je tudi ranjen.

Dopisi.

Iz Jarenine. (Bela žena.) Ni še dolgo, odkar je nemila smrt pobrala enega vrlega vseučiliščnika Jožefa Ockerla od Sv. Jakoba v Slov. goricah. Danes pa spet stojimo ob odprtem grobu prerano umrlega nam sovrstnika ter tovariša in znanca, našega ljubelega, nepozabnega Frana Zupaniča, dijaka na c. kr. gimnaziji v Mariboru. Bil je lepega obnašanja, priljuden in od vseh ljubljani, kateri so ga poznali. Rojen je bil v jareninski župniji. Njegov oče in mati, — Slovenca kakor skala — vzgojevala sta že izza otroških let našega Frančka v strahu božjem, ter v ljubezni do Marije. In zares bil je goreč Marijin častilec. Že ko je začel v šolo hoditi, kazal se je izredno pobožnega, pridnega in marljivega učenca, rad in z veseljem se je vsega učil, ali vendar najrajše se je učil krščanskega nauka. Bil je tudi ministrant. Kako lepo ga je bilo gledati, ko je — kakor angelček nedolžen — stregel mašniku pri presveti daritvi. Ker se je pa kazal Franček zelo nadarjenega, poslali so ga njegovi skrbni stariši v gimnazijo v Maribor. Tu se je učil z lepim vspehom. Bil je tudi priljubljen od vseh svojih sošolcev, to je kazal njegov pogreb. Ljubil je srčno svoje ljube stariše. Tu imaš, predraga mladina, izgled, da moraš tudi ti ljubiti svoje stariše, in se jih ne smeš sramovati. — Šel je pred nekaterimi dnevi domov, kjer so obhajali njegova mati svojo godovno. Gredoč v Maribor nazaj, se je revček prehladil, in malone čez teden, ležal je že na mrtvaškem odru. Kolika žalost za njegove stariše, brate, posebno pa še za ljube sestre, ter nas, ki smo ga poznali. Ni ga več med živimi, ta glas se je raznesel hitro daleč na okrog. Vsi smo žalovali zaradi prebitke izgube nam dragega rojaka. Ali naj bode božja volja. Pogreb je bil v soboto dne 8. t. m. ob 3. uri popoldan na mestnem pokopališču. Spreveda udeležili so se vsi dijaki in profesorji gimnazije, mnogo gospode, ter veliko domačinov iz rojstne njegove župnije Jarenine. Posebno mladeničev je bilo precej. Pogreb so vodili vel. gg. kanonik Majcen v asistenci dveh frančiškanov, dekana Čížeka in drugih. Bil je nedolžen, čist, pobožen mladenič; hodil je vsaki dan v kapelo, kjer je presveto Rešnje Telo izpostavljeno. Gotovo se že zdaj raduje pri Jezusu in pri Mariji, katere je v svojem življenju tako iskreno častil. Dragi Franček, kličem ti:

„Spet vid'va se,
Nad zvezdami!“

Žaluoja prijatelj.

Iz Selišč pri Sv. Jurju ob Ščavnici. (Iz popotne torbe.) Popotnik pridem čez goró, — Od doma vzel sem že slovó. — Tako sva pevala z mojim prijateljem Višnjevickim, ko sva korakala po cesti skozi Selišče. Da to ni bilo Bog vé kako ubrano petje, si mora vsakdo misliti, a naju to ni motilo. Prijatelj sem izpraševal to in ono o tej vasi, ker — Jaz tuje nikogar ne poznam. — In sred' ljudij povsod sem sam. — Pripovedoval mi je, kako so seliški fantje vsadili lipo,

a sedaj imajo »Štajerca«. Pokazal mi je tudi hišo, kjer je tisti fant, o katerem so že slovenski časniki nekaj pisali, da se je spreobrnil na — posilinemca. A sedaj mi pride ravno nekaj na misel. »Stoj!« zavpijem na prijatelja. »V »Slov. Gospodarju« sem bral o nekem »šostarju« v tej vasi, povej in pokaži mi, kje leži ta grad.« »Pst, ne tako glasno«, me posvari; »ali ne vidiš tam na pragu onega le možička, ki greje kosti svojega rojstva na solncu, to je tisti šostar.« Gospod urednik, ko bi vi vedeli, kako sem se začudil, kar zazijal sem. »Za božjo voljo, prijatelj, to ni močó. O tem človeku sem nekaj slišal toliko pohval, kakšni narodnjak je, in sedaj praviš, da je varuh »giftne krote?« »Verjamem, odgovori prajatelj z zaničljivim nasmehom, »da si mnogo lepega slišal o njem, in to po pravici, a sedaj se je naveličal šostarije ter je potisnil šostarski stolec v kot, češ: sedaj imam dovolj grošev, ni mi treba biti več kmečki hlapec.« — Na pol z nevoljo in žalostjo sem ogledoval prijatelja in nekdanjega šostarja. Moj prijatelj pa, ko je videl mojo nevoljo, se ni mogel več zdržati, ter je na vso grlo izpustil svoj hi, hi, hi! Ko sem ga videl tako smejati, ušel je tudi meni moj he, he, he! In smejala sva se jeden drugemu, najbolj pa »Štajerčevemu« pristašu, ha, ha, ha! — Jaz ne bom kmetški hlapec. — Pa zdravi!

Popotnik.

Sv. Jurij ob juž. žel. (Nepotreben strah.) Vsaka dobra stvar ima dosti — nasprotnikov. Tako jih je imela in jih ima tudi naša Reiffeisnova hranilnica in posojilnica. »Čemu bo Posojilnica pri Sv. Jurju, ko je vendar tako blizo v mesto?« Že predno se je ustanovila, so ji nekateri prorokovali smrt in se norčevali, češ, da bodo Št. Jurčani nosili vanjo svoje vinarje. Drugi pa so bili tako nespametni, ali bolje tako zlobni, da so strašili ljudje: »Varujte se Posojilnice! Saj ni nikoga, da bi znal uradovati. Motili se bodo. Plačevali bodo kazni in vsi boste morali trpeti.«

Kako neopravičeno je bilo in je tako govoričenje, in kako zelo potrebna je bila Posojilnica, nam najboljšo kaže na obnem zboru dne 9. marca 1902 odobreni letni račun za I. upravno leto 1901.

Dasiravno je Posojilnica začela delovati še-le 13. januarja l. 1901, je imela vendar že prav velik promet.

Sprejemkov je bilo: 113 928 43 K, izdatkov: 112 404 34 K; prometa je bilo torej: 226 332 77 K. Vložilo se je hranilnih vlog: 66 652 42 K, posojil pa se je dalo: 60 560 K. Čistega dobička pa je bilo 279 04 K. Če premislimo, da je bilo precej ustanovnih stroškov, in da knjige in tiskovine niso ravno po ceni, je 279 04 K primerno za I. leto znatna svota. Udov je bilo koncem leta 103. Dne 9. marca letošnjega leta pa že 117. Poglejte le številke, da ne boste govorili: Posojilnica je bila nepotrebna! Da je bila zelo potrebna, to je priznal celo zastopnik ministerstva, ki je v II. polovici lanskega leta Posojilnico revidiral. Priznal je tudi, da ni nereda, ampak, da je vse v redu.

Posojilnica uraduje v lastni hiši, koja je kupila od g. dr. Šuklje-ja. Uradne ure so ob četrtkih dopoldne od 9.—12. ure in vsako prvo in tretjo nedeljo v mesecu popoldne po večernicah. Ob teh popoldnevih so tudi odborove seje. Hranilne vloge se obrestujejo po $4\frac{1}{2}\%$, pri posojilih pa se račun. po 6% . Rentni davek plačuje Posojilnica sama.

Na obnem zboru dne 9. marca 1902 so se v načelstvo izvolili stari udje razven dveh, izmed kojih se je jeden preselil, drugi pa izvolitve ni hotel sprejeti.

Brežice. (Razno.) Izborn dopis o poskusu nekaterih Kapelčanov svojo lepo novo šolo ponemčuriti je zbudil mnogo smeha, jeze, v obče zanimanja. Seveda, če nekateri svojeglavi možje kaj podpišejo, še temu niso vsi Kapelčani, med katerimi je prav izvrstnih pomote, — krivi. Krivi so le v toliko, da ne pometejo enkrat za vselej s svojimi stariji nemčurji; če smo morali pustiti staro

mero in vago in stari denar, zakaj pa ne bi tudi svoje stare nemčurje enkrat vrgli v kot med staro železo? Da še dandanes zahtevajo tuintam nemški poduk za slovenske otroke, je še skrajna noroglavost, umljivo le za pristaše »Štajerca«. In v istini prihaja v Kapeli zelo veliko ptujskega strupa, celo med šolarje, a to nam raztolmači vse. Sicer bi pa bilo silno zanimivo kaj podrobnejega izvedeti o zgodovini tiste prošnje za nemški poduk, kdo jo je povzročil, kje se je sestavila in kje podpisala. Morebiti se to še utegne zgoditi, a potem bo marsikomu sape zmanjkovalo, najbolj neki visoki osebi v Brežicah. — Kako slabo upliva na ljudstvo »Štajerc«, »Slov. Narod« in »Rodoljub«, temu je bil priča naš kolodvor, na katerem je neka žena komaj svojega moža »razcopolala« in ga domu pripeljala. Pa pravijo, da ne škodujejo liberalni listi!

Vučang na Kitajskem. (Slovenska misijonarja.) V jeseni odšla sta dva slovenska frančiškana v misijon na Kitajsko. Dne 4. t. m. prejeli smo od nju prvo poročilo, katero se glasi: »Srečno smo prišli na določen kraj v mesto Vučang, 10 minut od mesta Hankow. V Vučangu imajo škof svoj sedež, a v Hankowu je prokuratura za naš misijon. Škofovo stanovanje je precej sporno, (tukaj tudi mi stanujemo), tudi cerkev je čedna in velika. Tik cerkve stoji semenišče za kitajske klerike, katere podučujejo naši patri frančiškani. Na nasprotni strani je kolegij, katerega vodijo francoski šolski bratje; ta zavod obiskujejo tudi paganski dečki. V bližini nahaja se še majhen zavod za uboge deklice kitajske, v katerem so samo tri redovnice Canosiane. Ljudstvo je tukaj prijazno in mirno; zrak ugoden, tudi mraza ni prehudega; ravno ko to pišem začelo je malo snežiti. — Odišlo nas je semkaj v misijon 5 patrov in 3 bratje frančiškani, ki smo se zbrali v laški Genovi. — Vučang, 24. januarja 1902. — Priporočava se v molitev vsem ljubim Slovencem: O. Baptist in brat Urban, slovenska frančiškana na Kitajskem. — Catholic Mission, pošta: Hankow.»

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Naš mil. knez in škof so se v ponedeljek vrnili v Maribor od škofovskih posvetovanj iz Dunaja.

Iz šole. Naslov c. kr. profesor je dobil pravi učitelj na c. kr. drž. višji gimnaziji v Celju g. dr. Leopold Wenger. Nadučitelj v Loki pri Sladki gori je postal učitelj g. Franc Rošker, nadučitelj na šoli v Šmarji, okraj Gornji grad, je postal učitelj g. Janez Burdian, nadučiteljem v Kapeli učitelj g. Kvirin Pertel s Sladke gore. V Sevnico pride za učitelja učitelj g. Jožef Brinar, za učitelja pri Sv. Duhu pri Ločah prov. učitelj g. Franc Čmerezšek, na ljudsko šolo Leitersberg-Karčovina učitelj g. O. Herbst z Marenberga, v Čadram pride za učiteljico učiteljica gdč. Frančiška Krajnik iz Ajdovščine, v Kapelah pa je za učiteljico imenovana učiteljica gdč. Terezija Petovar. — Za učiteljico ročnih del v Račjem je imenovana gdč. Marija Meško, za učiteljico ročnih del v Slov. Gradcu gdč. Karolina Vrečko, za učit. ročnih del v Središču pa gdč. Ema Unger. — Stalno umirovljeni so gg. nadučitelj Jožef Kline v Artičah, nadučitelj Jožef Druzov pri Sv. Juriju na Pesnici, učitelj Mat. Kresnik v Celju.

Pri naborih v Mariborskem okraju je bilo obdržanih v Slov. Bistrici 1. marca od 192 fantov 51 (26.5%), 3. marca od 132 fantov 21 (15.9%), v Mariboru 4. marca od 181 fantov 34 (18.8%), 5. marca od 180 fantov 36 (18.3%), 6. marca od 183 fantov 35 (19%), 7. mar. od 182 fantov 52 (28.5%), 8. marca od 147 fantov 43 (30%), Sv. Lenart 10. marca od 166 fantov 40 (14.1%), 11. marca od 119 fantov 29 (25.2%). — Od vseh obdržanih je komaj 1% brez napake.